

OOK AL BEN IK ALWEER 37 JAAR jong, op de een of andere manier zie ik mezelf nog steeds als een tikkie brutale, iets te ruim bemeten twintiger, met een enorme liefde voor auto's. Omdat ik mij ervan bewust ben dat andere mensen van mijn leeftijd serieuze functies vervullen bij serieuze bedrijven en serieuze overheidsinstanties, heb ik een soort doe-maar-normaal-dan-doe-je-gek-genoeg-mentaliteit die ervoor zorgt dat ik juist niet altijd zo serieus ben. Waardoor mensen mij dus vaak minder serieus nemen, ook op momenten dat dat soms juist wel handig zou zijn.

Vandaag bijvoorbeeld, is het niet alleen handig maar toch echt *noodzakelijk* dat men mij wél serieus neemt. Ik sta namelijk met knikkende knieën bij Kroymans om een Corvette op te halen, om te testen. Nu men mij vertrouwt met een supersportwagen van een klein tonnetje doen de mensen ook daadwerkelijk ineens alsof ik een serieuze, verstandige jongeman van 37 jaar ben die je rustig een gevaarlijke sportkar mee kan geven. Hm, vreemd.

Niemand lijkt het erg te vinden dat ik er de klinkers mee uit de straat ga trekken, en dat ik meermalen de maximumsnelheid ruimschoots zal overschrijden met het risico dat mijn rijbewijs word afgepakt door een chagrijnige, jaloerse blauwjas met een slecht gevoel voor humor. 'Neem maar mee, meneer Brunner,' zegt de vriendelijke importeur, 'en tot over twee dagen'. Nou ja, hij zei meneer tegen me... Doe!

Gekkigheid. Ik had een Corvette meegekregen voor twee dagen zonder dat ik eerst uitgehoord, doorgelicht en ondervraagd was door wederom een chagrijnige blauwjas met een gevoel voor humor dat nog slechter was dan zijn adem, zo een die zijn vingers al aan het knakken was voor de vuistslagen die hij op mijn gezicht zou laten inslaan. Maar nee: ik was vrij! *Freedom of speech, democracy, freedom to misbehave, freedom to scheur!*

Heerlijk bulderde de 6,1-liter V8 onder de machtig indrukwekkende motorkap, die als een soort lang, groot verlengstuk van mijn mannelijkheid voor me uitstak en me de weg wees. Ik moest wel achter dat lange, fraaie gevaarte aanlopen, zeker gezien het tijdstip van deze ochtend, snap je? Alsof ik net ontwaakte met een hard stokje. 'Snel naar huis', dacht ik. Mijn vriendinnetje

ophalen en haar imponeren met dat machtige uitstekende apparaat.

Ik was al aan het voorgiechelen over hoe mijn meisje straks zou kirren als ze onderuit zou gaan liggen en mijn imposante vriend zou voelen trillen en de dauwdruppeltjes uit de uitlaat zou zien druppelen. Toen ik thuis was, bedacht ik mij dat ik m'n parkeervergunning even over moest zetten, zodat ik de komende twee dagen geen omkijken had naar parkeerblauwjassen die bij mij de buurt onveilig maken en ook al geen gevoel voor humor hebben. Lekker *swift* geregeld, dacht ik.

Toen ik een poosje later samen met mijn liefde met mijn geval aan het spelen was en de eerste druppeltjes opwelden, en op de voorruit terecht kwamen, en ik de wissers *effe* aan deed, werd ik opgeschrikt door een witte vlek die voor mijn ogen heen en weer vlinderde. Nee! Nog geen witte vlekken! Ik wilde nog langer spelen! Opeens besepte ik dat het hier niet om een vlek maar om een wit *pampiertje* ging. Bijna direct viel het kwartje. Een parkeerbon. Het zal toch niet waar zijn. Ik had dit strakke stukje opwindende techniek precies even lang voor mijn deur geparkeerd als het omzetten van een vergunning in beslag neemt en was geen seconde langer binnen blijven hangen - ik wilde juist meteen weer weg met mijn nieuwe speelgoed.

Daar zaten we, beteuterd en vol ongeloof naar de bekeuring te kijken. Alsof ik verlaten op de hei stond te gillen van verdriet en frustratie terwijl de bittere tranen over mijn wangen rolden. Heb je dat beeld? Zo voelde ik mij dus.

Direct belde ik met een totaal gebrek aan gevoel voor humor met de parkeerblauwboorden. Het schijnt dat die mensen alles bijhouden, ook de tijdstippen van bekeuren en de tijden dat je je vergunning tijdelijk aan het wijzigen bent. Drie keer raden. Precies op het moment dat ik met die vriendelijke mensen van parkeerbeheer, of hoe ze die fascisten dan ook noemen, aan het bellen was, zat die andere nazi aan mijn Corvetje met zijn vieze tengels - aan de ruitenwissers te friemelen om dat stukje wit *pampier* eronder te frommelen.

Geluk bij een ongeluk. Het stuk verdriet dat mij te woord stond, beloofde mij dat ik een goede kans maakte op 'verschoning'. Haha! En nadat mijn baby me getroost had

en me verzekerd had dat mijn monsterlijke machine toch echt heus wel super was, kon het mij allemaal niets meer schelen. Ik liet het los. Ik liet mijn dag toch zeker niet verpesten door een paar geesteszieke, blauwgetinte, hulpbehoevende, halve ambtenaren van twijfelachtig allooi? Ik dacht het niet! En spontaan begonnen zonnestrallen door de wolken te priemen.

De hele dag heb ik mijn geluk en mazzel gedeeld met vrienden, mijn oude vader en mijn schatje die nog nooit in een sportwagen gezeten had. We hebben gelachen om het feit dat ik zo'n wagen gewoon meekreeg en ermee rond mag rijden. We hebben rondgedenderd door de stad, over snelwegen en verlaten polderweggetjes. Ik noem het 'domme pret met een Corvette'.

Aan het einde van de dag, toen ik uitgeput was van het rijden en het plezier dat we gehad hebben, zei mijn vriendin: 'Nu is het wel mooi geweest voor vandaag Edo'. Toen besepte ik opeens dat er morgen nog een dag was. En dat deze machtige imposante vriend nog diezelfde avond een hoogtepunt zou bereiken. Dank u wel, meneer Corvette.

**Ik moest wel achter dat lange, fraaie gevaarte aanlopen, zeker gezien het tijdstip van deze ochtend, snap je? Alsof ik net ontwaakte met een hard stokje**

